

Ordfører har jo allerede henledet Opmærksomheden paa, hvori Uoverensstemmelsestemaet bestaa; men Mindretallet maa dog søle Opfordring til noget nærmere at begrunde, hvorfor det paa disse enkelte Punkter har stillet sig noget anderledes end Flertallet. Udvalgets Mindretals Forslag under Nr. 13 vil jo ses at svare dels til Udvalgets Flertals Forslag under Nr. 11, der gaar ud paa Indsættelsen af en ny Paragraf, og dels til Forslagene under Nr. 23 og 24. Grundtanken er den samme, nemlig at der for Fremtiden kun skulde forblive ved Præstegaardene Præsteboligen med et Jordtilliggende og af en Størrelse, der i alt Fald i Reglen ikke maatte overstige 2 Tønder Hartkorn, og som nærmere er bestemt saavel i Flertallets som i Mindretallets Forslag at skulle være saamegen Jord, som udfordres til at holde 2 Heste og 4 à 6 Køer. Som bemærket er der den Uoverensstemmelse, at Udvalgets Mindretal har føjet til: „Kun undtagelsesvis, hvor Jordernes Beliggenhed og Beskaffenhed eller ganske særegne Forhold tale derfor, maa det ved Præsteembederne tilbageblivende Jordtilliggende, derunder indbefattet Haven, overstige 2 Tønder Hartkorn, men det Overtfyldende bliver da at tage med ved Beregningen af Embedets Indtægter efter en Maalestok af 100 Rd. aarlig pr. Tønde Hartkorn.“ De Grunde, som have bevæget Mindretallet til at aabne Udgang til denne Undtagelse fra Reglen, ere korteligt fremsatte af Mindretallet i Betænkningen, og jeg tror, at det maa erkjendes, at Forholdene enkelte Steder kunne være af den Beskaffenhed, at det vilde være unaturligt, om saadanne Undtagelser fra Reglen ikke skulde kunne finde Sted. Det er fremhævet, at der er ganske enkelte Tilfælde, maasse 4 eller 5 Steder i Landet, hvor den Jordlod, som nu henligger til Præstegaarden, udgjør 2 Edr. og 1 Eder. Hartkorn, enkelte Steder maasse endog 2 Edr. og nogle faa Album Hartkorn, men i saadanne Tilfælde vilde det dog være mindre hensigtsmæssigt at foretage en Fraskærelse af et saa ubetydeligt Jordstykke, som der her kunde være Tale om, og hvad der vilde kunne foranledige en Forstyrrelse af Avlingen, som denne engang er bleven etableret paa Præstegaarden. Og dog

er det ikke særligt disse Tilfælde, man har havt for Øie, men man har navnlig tænkt paa saadanne Tilfælde, hvor det ikke vel kunde lade sig gjøre at overstære et Stykke Eng, en Torvemose eller et Overtrev o. desl., som nu henligger til, og som man formentlig fremdeles burde forblive ialtfald for en Del henliggende til Præstegaarden. Den ærede Ordfører udtalte, at denne Undtagelse kunde let udsætte for, at Reglen i Virkeligheden blev skubbet tilside; men jeg tror ikke, der er nogen Anledning til at frygte derfor. For det Første kan der ikke blive henliggende Noget over 2 Edr. Hartkorn til Præstegaarden, undtagen at det billiges og indstilles af den Kommission, i hvis Hænder det lægges at ordne disse Forhold; og det forekommer mig at være besynderligt, at i samme Dieblit, man danner saadanne Kommissioner, til hvilke man jo maa forudsættes at nære stor Tillid, hvad disse Forholds Ordning angaar, ja, saa stor Tillid, at det endog anses at være overflødigt at undergive den en hvilken som helst Kontrol, hvilket vil sige det Samme, som at Kommissionens Afgjørelse er aldeles inappellabel — vil man ikke overlade til disse samme Kommissioner at afgjøre et Spørgsmaal, der forholdsvis er af saa ringe Betydning som det, hvorom der her er Tale. Dertil kommer, at, naar det siges, at det Overtfyldende skal tages med i Beregning efter en Værdi af 100 Rd. aarlig pr. Tønde Hartkorn, saa indeholdes deri et meget vigtigt Motiv til ikke at give efter for Lysten til at gjøre hyppige Undtagelser fra Reglen. Det kan gjerne være, at 100 Rd. pr. Tønde Hartkorn mange Steder ikke kan anses for at være noget stort Bederlag for Brugen af 1 Tønde Hartkorn; men paa den anden Side maa det dog vistnok erkjendes, at andre Steder er det endog tvivlsomt, om Bederlaget med Rette kan ansættes saa høit, og i hvert Tilfælde maa det erkjendes — og det er en Erkjendelse, hvorfra saavel Flertallet som Mindretallet ere gaaede ud i deres Forslag til denne Paragraf —, at Jorden i Præstens Hænder er af mindre Værdi, saa det vil vist være meget sjældent, at Præsten vil foretrække at faa det mere Jord, naar det skal betales med den Pris,